

DEBESU AUSTUVĒ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 64, Rom 3:21-31, 4:1-7, 6:1-13; Fil. 3:3-16

ATMIŅAS PANTS:

„Svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki aplāti.” (Rom. 4:7)

Kristus ir grēcinieka vietnieks un drošība. Viņš paklausīja likumam grēcinieka vietā, lai grēcinieks varētu ticēt Viņam un pieaugt Viņā visās lietās līdz pilnīgam augumam Jēzū Kristū un tādējādi būt pilnīgs Viņā. Kristus samaksāja grēka cenu, Viņš nesa visu tā kaunu, pārmetumus un sodu. Un tomēr – nesot grēku, Viņš ienesa mūžīgu taisnību, lai ticīgais Dieva priekšā varētu būt bez vainas. Nāk laiks, kad jautās: „Kurš atstās visu, lai izpildītu savu uzdevumu kā Dieva izredzētais?” Un atbilde ir: „Tas ir Kristus, kurš nomira un augšāmcelās.” Viņš, kam bija taisnības neaptraipītais tērps, austs Debesu austuvē, kurā nav iestrādāts neviens grēcīgās cilvēces pavediens. Kāds brīnišķīgs simbols Jēzus taisnībai – taisnībai, kas aplāj ikvienu, kurš beigās tiks izglābts Viņa valstībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 2. aprīlī.

LŪKOJOTIES SPOGULĪ

Trīs policijas ekipāžas dzinās pakaļ sievietei, kas vadīja automašīnu, un piespieda apstāties ceļa malā. Tad viņi ar ieročiem tuvojās mašīnai. Ar paceltām rokām kāpjot ārā no mašīnas, sieviete bija šausmu pārņemta. „Ko es esmu izdarījusi?” viņa jautāja, trīcēdama aiz bailēm.

Policisti palūdza viņai parādīt automašīnas reģistrācijas apliecību. Pēc dažām minūtēm ikviens jutās atvieglots un ieroči nonāca atpakaļ makstīs.

„Sakiet, lūdzu, ko es izdarīju nepareizi? Kāpēc jūs mani apturējāt?” viņa jautāja.

Viens no policistiem atbildēja: „Mēs redzējām, ka Jūs braucat kā maniaks un rādāt citiem šoferiem nepieklājīgus žestus.”

„Un tāpēc jūs man dzināties pakaļ ar ieročiem?”

„Nē, kundze,” atbildēja policists, „mēs vienkārši ieraudzījām mašīnai uz bufera uzlīmes ar kristiešu simboliem un nospriedām, ka mašīna nolaupta.”

Šis muļķīgais (pēc mūsu domām) atgadījums ilustrē skumju faktu: ne visi kristieši jeb tie, kas par tādiem saucas, dzīvo saskaņā ar augstajiem standartiem, uz kuriem aicina viņu ticība. Dažiem izdodas labāk nekā citiem, bet nepilnīgi esam mēs visi. Kurš kristietis, skatoties spogulī, redz tāda cilvēka seju, kas pilnībā atspoguļo Jēzus raksturu? Kurš kristietis, vienalga, cik ticīgs, skatoties spogulī, var pieprasīt sev jebkāda veida taisnību? Kurš kristietis, skatoties spogulī, nejūtas šausmu pārņemts, zinot, kas slēpjas aiz patīkamās ārienes?

Izlasi Jesajas 64. nodaļu. Kāda vēsts tajā pasludināta? Kāds apģērba simbols lietots, lai aprakstītu cilvēka taisnību, un ko tas nozīmē? Kāda cerība atklāta šajā nodaļā? _____

Frāze „sārņains tērps” nozīmē drēbes, kuras aptraipījusi menstruācija. Kādu vēl spēcīgāku salīdzinājumu Bībele būtu varējusi sniegt, lai aprakstītu cilvēka taisnību pēc grēkākrišanas? Apustulis Pāvils aizskar šo tēmu Romiešiem 3. nod., kurš viņš skaidro, ka jūdi un nejudi Dieva priekšā ir vienādās pozīcijās: grēciniekiem ir nepieciešama dievišķā žēlastība. Jesajas 64. nodaļu varam uzskatīt par Rom. 3. nodaļas priekšteci Vecajā Derībā. Tā norāda uz mūsu kā grēcinieku dilemmu, tomēr neatstājot mūs bez cerības.

Atceries pēdējo reizi, kad tu ieskatījies dziļi sevī, savās domās, savos visapslēptākajos motīvos un ilgās? Ko tu redzēji? Cik briesmīgi tas bija? Kāda ir tava vienīgā cerība? _____

PIEDĒVĒTĀ TAISNĪBA

Nav šaubu, ka ikviens godīgs kristietis, skatoties uz sevi, īpaši salīdzinot ar Dieva taisnību, kā tā ir atklāta Kristū, redzēs ļoti briesmīgu ainu. Tur nav daudz tāda, kas varētu ieteikt mūs Dievam, vai ne? Patiesībā tur nav nekā, tikai „sārņains tērps”.

Kāda tad ir mūsu cerība? Patiesībā mums ir liela cerība, kuru teoloģiski sauc par piedēvēto taisnību. Ko tas nozīmē? Pavisam vienkārši – tā ir Jēzus pilnīgā taisnība. Taisnība, kas „austa Debesu austuvē” un tiek mums piešķirta ticībā. „Piedēvētā taisnība” nozīmē, ka mūsu grēcīgā dzīve tiek aizvietota ar Viņa bezgrēcīgo dzīvi. Tā mums tiek piedēvēta, tā ir ārpus mums un tā aplāj mūs pilnībā. Dievs mūs uzlūko tā, it kā mēs nekad nebūtu grēkojuši, it kā mēs vienmēr būtu bijuši paklausīgi Viņa likumiem, it kā mēs būtu tikpat svēti un taisni kā pats Jēzus.

Izlasi Rom. 4:1-7. Kā Ābrahāma uzticība Dievam ilustrē piedēvēto taisnību? _

Rom. 4:2 Pāvils saka: ja Ābrahāms tiktu taisnots caur darbiem, tad viņš varētu lielīties. Tomēr Ābrahāms ticēja Dievam un tāpēc viņš tika uzskatīts par taisnu. Jēzus aicina mūs nākt pie Viņa vienkāršā ticībā, lai gan esam grēcinieki. Viņš sagādās mums savu pilnības tērpu, pilnīgu taisnību, ko Viņš izdzīvoja savā dzīvē, būdams miesā. Tā pazīstama kā „piedēvētā taisnība”, kas ir vienīgais risinājums dilemmai, kas tik spilgti attēlota Jesajas 64. nod. un Rom. 3. nod.

Iztēlosimies to šādi: Jēzus novelk tavas vecās, netīrās drēbes, savu sārņaino tērpu un apvelk tev savas pilnīgās taisnības drēbes, savu pilnīgo svētumu, savu pilnīgo likuma ievērošanu. Viņš tevi tajās ietin un iečukst tev ausī: „Tagad tu esi pilnīgs. Es tev iedevu savu pilnību. Lūdzu, valkā šo apģērbu un neļauj tam izslidēt no tavām rokām.”

Kas ir vislielākā dāvana, ko tu jebkad esi saņēmis? Kā šī dāvana lika tev justies, it īpaši, ja tu nebiji darijis neko tādu, lai būtu to pelnījis? Cik daudz pateicīgākiem mums vajadzētu būt par Jēzus taisnības dāvanu, ko Viņš mums piedāvā? _____

NEATKARĪGI NO BAUSLĪBAS

Kāds sludinātājs, stāvēdams draudzes priekšā, paziņoja: „Jēzus Kristus ir izmainījis manu dzīvi. Es esmu pilnīgi jauns un cits cilvēks nekā līdz šim. Ja tomēr ir kāda patiesība, ko mana 25 gadu ilgā kristieša pieredze man ir iemācījusi – pieredze, kas pārbaudīta Dieva Vārdā, – tad tā ir šāda: ja beigās es būšu glābts, ja es patiešām „pastāvēšu līdz galam”, kā Jēzus saka, un nonākšu Dieva mūžīgajā valstībā, tad manā prātā nav nekādu šaubu, ka tas būs tikai tāpēc, ka esmu apklāts ar Kristus taisnības drēbēm, ar taisnību, kas austa Debesu austuvē un kas apsedz mani pilnībā. Es varu pārvarēt grēku un Dieva žēlastībā man ir bijušas daudzas uzvaras; es varu uzvarēt savus rakstura trūkumus Dieva žēlastībā; es varu iemācīties mīlēt visu tipu cilvēkus, pat savus ienaidniekus, un Dieva žēlastībā es to arī mācos.

To sakot, es zinu, ka nekas no tā nav pietiekami labs. Ja es neesmu apklāts ar Jēzus taisnību, kas man ir iedota ticībā, neņemot vērā manu paklausību likumam, tad tūkstoš gadu perioda beigās tu no svētās pilsētas varēsi noraudzīties no augšas uz mani, jo es zinu, ka tad nebūšu kopā ar tevi. Tad man nebūs iespējams būt tur kopā ar tevi.”

Izlasi Rom. 3:21-31. Ko Pāvils šeit pasaka, un kā šajos pantos atspoguļojas tas, ko stāstīja sludinātājs? _____

Lai gan Pāvils rakstīja īpašai ļaužu grupai ar īpašām problēmām, viņa doma ir derīga ikvienam, gan jūdam, gan nejūdam. Mums, Septītās dienas adventistiem, kas tic likuma mūžīgumam, tas ir sevišķi svarīgi. Taisnība, kas mūs glābj, taisnība, kas mums grēciniekiem ir vajadzīga kā drēbes, ir taisnība, kas ir atklājusies „neatkarīgi no bauslības”. Citiem vārdiem, tā ir Jēzus taisnība, Viņa dzīves taisnība, taisnība, kas nes mums „pestīšanu Jēzū Kristū”. Pestīšana ir Viņa, tā ir atrodama Viņā, nevis mūsos vai mūsu likuma turēšanā. Šo pestīšanu mēs iegūstam ticībā.

Kāda ir tava pieredze ar likuma turēšanu? Vai tev kādreiz ir licies, ka tavas pūles paklausīt ir padarījušas tevi taisnu Dieva priekšā? Ar ko ir saistīta tava atbilde? Pastāsti to sabatskolas grupā! Pamato savu viedokli! _____

APĢĒRBS VEIDO CILVĒKU

Kāds autors sarakstījis īsu stāstu par diviem neievērojamiem blēžiem, kuri mēģināja izdarīt laupīšanu. Pēc plāna vienam no viņiem bija jāuzvelk policista uniforma un jāstāv pie tās vietas, kurā notika laupīšana. Tā nevienam nebūtu nekādu aizdomu, kamēr viņa partneris izdara noziegumu. Stāsts beidzas ar to, ka blēdis, kurš bija pārgērbies par policistu, aizturēja un arestēja savu biedru. Ģērbies kā policists, viņš sāka tā arī rīkoties!

Šī stāsta ideja sakrīt ar mūsu tēmu. Jā, ticībā mēs tiekam aplāti ar Kristus taisnību, tā saucamajām Viņa „taisnības drēbēm”. Tagad mēs esam piedzimuši no jauna, un mums ir jauna dzīve Kristū. Nav šaubu, ka mūsu dzīve atklās, kādas drēbes mēs valkājam.

Saņemot Kristus taisnības drēbes, mēs simtprocentīgi atdodam sevi Viņam un ļaujam Viņam ieviest mūsu dzīvē Viņa rakstura īpašības. Mēs esam pilnīgi taisnoti žēlastībā, kas ir mirkļa darbs, un mums arī tiek iedots spēks paklausīt, kas nāk klāt laika gaitā un kļūst par mūža darbu. Kāpēc mēs lūdzam pēc kaut kā vairāk? „Es visu spēju tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Fil. 4:13) Tas noteikti nenozīmē neko citu kā spēku paklausīt Viņa likumiem.

Izlasi Rom. 6:1-13. Ko šie pantī mums saka, kāda dzīve ir jādzīvo mums, kas tagad esam atgriezti, „apģērbti” Jēzus taisnībā? _____

Pāvils šeit ļoti skaidri runā par radikālo, dzīvi mainošo ietekmi, ko piedzīvos ikviens, kas būs „līdzī krustā sists” ar Jēzu. Ievērojiet šeit atklāto dzīvības un nāves simboliku. Šeit nav nekāda starposma. Mūsu vecais cilvēks – persona sārņainā tērpā – ir mirusi. Jauns cilvēks ir piedzimis, apģērbts Jēzus taisnībā, kas atklājusies, lai mēs tagad varētu „dzīvot atjaunotā dzīvē”. Šī atjaunotā dzīve nozīmē, ka mēs vairs ilgāk neļaujam grēkam valdīt mūsos. Mums ir doti daudzi uzvaras apsolījumi. Jautājums ir, vai mēs tos pieprasīsim sev?

Kādi tavas dzīves aspekti atklāj, ka tev ir pieredze ar Dievu? Kādās jomās tev vēl ir jāpieliek pūles? Kā tu vari ik dienas izdarīt izvēli nomirt sev un dzīvot jaunu dzīvi Kristū, kas mums tiek piedāvāta? _____

LĒTĀ ŽĒLASTĪBA UN FORMĀLISMS

Viscaur Bībelē iedvesmoti rakstnieki uzsver vajadzību paklausīt. Domāt, ka nav svarīgi, ko mēs darām, Kristus dzīvojot mūsu sirdīs, ir kļūda. Ja Kristus patiesi dzīvo mūsu sirdīs, tad neizbēgami laba rīcība sekos. Vienlaicīgi ne mazāk fatāli ir uzskatīt, ka mūs var izglābt mūsu pašu paklausības darbi.

Pāvils ļoti iespaidīgi apraksta savu dzīvi, sasniegumus un radurakstus pirms sastapšanās ar Jēzu: astotajā dienā viņš ir apgraizīts, Israēla pēctecis, bijis farizejs, dedzīgs, un, kā viņš saka, bijis bez vainas. Runa ir par formālismu jeb bauslibnieciskumu. Pēc savas atgriešanās viņš šīs lietas sauca par mēšiem, salīdzinot ar to, ka viņš pazīst Kristu. Viņš ieguva taisnību, pieņemot Kristus taisnības drēbes, un viņš gribēja kļūt līdzīgs Viņam.

Izlasi Fil. 3:3-16. Kā Pāvils šeit izsaka lielo patiesību par glābšanu ticībā, un kāda tam nozīme izglābtā cilvēka dzīvē? _____

Teoloģiski mums ir jāievēro zināma atšķirība starp Kristus piedēvēto taisnību – taisnību, kas mūs attaisno, – un darbu, ko Svētais Gars dara, lai radītu izmaiņu mūsos. Mums nekad nevajadzētu ievērot šo atšķirību, ja runājam par to, ko nozīmē būt kristietim. Ir vajadzīgi abi. Viens bez otra tie būtu monēta tikai ar vienu pusi, kas, protams, nav iespējams.

Izpratne, ka paklausība ir dāvana, pasargā mūs no diviem grāvjiem: no lētās žēlastības un no formālisma. Pirmkārt, mēs tad ticam paklausības svarīgumam un, otrkārt, mūsu paklausība neprasa apbalvojumu, jo to mēs esam saņēmuši kā dāvanu. Lai paklausītu likumam un tīktu svētoti, mēs no Kristus esam tikpat atkarīgi kā taisnošanas un piedošanas saņemšanā no Dieva. Dievs ir ne tikai labprātīgs. Viņš kvēli ilgojas ne tikai mūs taisnot, bet arī dot uzvaru pār grēku un savu „es”. Kā vienmēr, izšķirošais paliek mūsu griba: cik labprātīgi mēs esam ik dienas nodot sevi Viņam, lai „atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; kļūdami Viņam līdzīgi Viņa nāvē”? (Fil. 3:10, NIV)

Pārlasi vēlreiz šīs dienas Bībeles pantus. Kā dzīvē izpaužas cilvēka brīvās gribas realitāte? Ko Pāvils domājis 16. pantā, sakot: „Ko esam sasnieguši, pie tā turēsimies.”? Kādus lēmumus tu varētu pieņemt, kas tev palīdzētu to darīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Liecības draudzei” 4. sēj. nodaļu „Pārbaudes process” 68., 69. lpp.; grāmatā „Evaņģēlija kalpi” nodaļu „Taisnošana ticībā”, 161. lpp.; grāmatā „Ceļš pie Kristus” nodaļu „Ticība un pieņemšana”, 49.–55. lpp.

“Bauslība prasa taisnību – taisnu dzīvi un pilnīgu raksturu, bet cilvēkam tā visa trūkst. Viņš nespēj izpildīt Dieva svētās bauslības prasības. Bet Kristus, šajā pasaulē atnācis kā cilvēks, dzīvoja svētu dzīvi un izveidoja pilnīgu raksturu. Kā dāvanu Viņš to piedāvā ikvienam, kas vēlas. Viņa dzīve nostājas cilvēka dzīves vietā. Tādā veidā, pateicoties Dieva lēnprātībai, notiek pagātnes grēku piedošana. Vēl vairāk – Kristus apveltī cilvēkus ar Dieva īpašībām. Viņš veido cilvēka raksturu pēc dievišķā rakstura līdzības – uzceļot nevainojamu garīgā spēka un skaistuma celtni. Tā Kristus ticošajā cilvēkā tiek piepildīta tā pati bauslības taisnība. To spēj vienīgi Dievs, "pats taisns būdams, un, taisnodams to, kas tic Jēzum (Rom. 3:26)”. E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 762. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi vēlreiz E. Vaitas citātu, kas minēts sabatā. Pārfrāzē viņas domu saviem vārdiem un dalies ar to Bībeles izpētes grupā. Uzklusi arī citu versijas. Kādi galvenie punkti izkristalizējas?

2. Pārrunājiet grupā savas atbildes uz otrdienas noslēguma jautājumu!

3. Kad mēs apvelkam Kristus taisnības drēbes, mēs, „Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu” (skat. 2. Kor. 3:18). Paskaidro, ko nozīmē Dieva godību redzēt kā spogulī?

4. Gadiem ilgi daži draudzes locekļi cīnās ar jautājumu par pestīšanas garantiju. Kā mums ir jāsaprot, ko nozīmē tas, ka mums ir garantija? Kur šo garantiju meklēt? Kā līdzība par taisnības tērpu, kas austs Debesu austuvē bez jēlkāda cilvēcīga pavediena, palīdz mums saprast, no kurienes šī garantija nāk? Kā mēs varam zināt, ka neesam pašpaļāvīgi, ja mums ir šī garantija?

5. Kāpēc ir tik svarīgi saglabāt teoloģisku atšķirību starp to, ko Kristus dara mūsu labā, taisnojot mūs un piedodot tajā pašā brīdī, kad to ticībā lūdzam, un to, ko Viņš paveic mūsos visas dzīves laikā? Kādas briesmas rodas, ja mēs nesa-
glabājam skaidru šo atšķirību?